

Bir Tatlı Huzur

Peyma YOLBir Tatlı Huzur

Huzur...Araryпта bulamadýđymýz, bulupta doymadýđymýz...Bazen "kim kaybetmiþ ki ben bulayým", kimi zaman ise "sonunda huzura kavuþtum" gibi çeliþki arzeden cümlelerle 'insan nankördür' sözünü teyit ettirdiđimiz...Kimine yýldýzlardan daha uzak; kimi ise þahdamarýndan yakýn...

Yolculuk esnasýnda tanýþtým Emine Teyze'yle ve yol boyunca hiç yorulmadan bana hayatýndan kesitler anlattý.

Huzurundan, huzursuzluđundan; yalnýzlyktan biraz

da kalabalýktan dem vurdu. Antika eþyalar alýp satýyor, böylece ekmeđini taþtan olmasa bile, eskidikçe kıymetlenen çanak ve çarþaf parçalarýndan çýkarýyordu. O parçalarla oyalanmaktan, antikacılarla giriþtiđi pazarlýklardan, o parçaları köpe bucak saklamakta haz aldýđý belliydi. Emine Teyze huzur bulmak için Kalamýþ'a deđil ama Ýstanbul'un çeþitli semtlerine gidiyordu. Huzur o kadar uzaklarda mýydy bilinmez ama; huzursuzluk da çok yakýnýndaydy. Hala çok sevdiđi gözlerinden belli olan eþini anlatýrken durgun birden ve daldý uzaklara.

Karanlýktan dýþarıyý göstermeyen pencerelerde kimbilir neler

geçiyordu gözlerinin önünden...Eþi içki içiyordu ve halk arasýnda da söylenegelen 'içki bütün kötülüklerin anasýdy' tabiri yerini buluyordu Emine Teyze'nin anlattýklarýnda. "Gözü hiç birþey görmez, beni öldüresiye döver" demiþti eþinin sarhoþ zamanlarý için...Aslýnda herþeyi vardý Emine Teyze'nin; onu yalnýz býrakmayan çocuklarý, torunlarý, malý, mülkü...Ama bir yaný hep eksikti söylediklerine göre...Gecelerini, yüređini huzursuzluđa bođan birþeyler vardý. Yine de bu huzursuzluđa "belki de imtihaným bu, baþýmüstüne" diyebilecek iç huzura ve inancý bulabiliyordu kendinde.

Huzuru bu dünyada bulmuþ kaç kiþi vardý ki zaten?..Bulanýn bulduđu ise, gerçek midir, yoksa gün gelip avuçlarýnýn arasýndan kayýp gidecek bir huzur(!) mudur?...Huzur gönülden duyulan mýdyr, yoksa nefsimiz ve bedenimiz de iþin içinde midir?

Bazýlarýmýzýn huzuru, mürekkebin kalemlerle; kalemin kađýtla; yazýlanlarýn ise yürekle bulduđu yerde baþlar. Bazýlarına göre ise, dostlarýn yüređine sýđýnmaktýr huzur. Yusuf'un Züleyha'ya yüz çevirmesi; Ferhat'ýn kazmayý son kez vurmasýdyr dađlara...Bülbülün güle, pervanenin pem'e vuslatý; anneninin evladýna duasýdyr...Belki de gurbette yüređi titreyerek sýladan beklediđi güzelhaberleri duyabilmektir huzur...Çođu zaman secdeye baþ koymak, iki satýr Kelamullah okumaktýr. Gözlerde yaþ, yürekte gam duaya durmak; Zat-ý Zül Cemal' e içten bir yakarýptýr...Belki de "tatlı huzur" budur; sahtesi de huzursuzluđu da olmayan...Hem deđil mi ki, huzur Klamýþ dedikleri o yerden daha yakýnýmýzdadýr ve oraya gitmeye hiç mi hiç gerek yoktur...

O tatlı huzuru iç dünyamýzda, gönlümüzde duyabilmek ümidiyle....